

L'alternativa es diu Albatros

Tres sales, cafès amb projeccions, llibres i fulls informatius, un ambient suau de pel·lícula de Rohmer. València compta ja amb aquest territori on els somnis d'una certa modernitat podran esdevenir per fi cel·luloide adorable.

cialitzada aporta informació i també discs, fotos i adminicles del ram. Per tot arreu la decoració combina el blanc i una mena d'ocre fred grisós més aviat relaxant. A la cafeteria-

E. Sòria

La cinefília, aquesta magnífica obsessió del segle XX, té a València unes possibilitats restringides i en lent però continuat declivi. No sempre ha estat així. No fa molts anys, el cinèfag progressista i raonablement documentat comptava amb un grapat suficient d'alternatives, locals, programacions, amb especialitats estètiques i fins i tot eròtiques, incloses. La cosa rutlava bastant bé i els veterans recorden cues davant films de Fassbinder, Wenders, Chabrol o el mateix Imamura, polèmiques crítiques amb la mala idea del cas, mites propis, negocis paral·lels. En fi, tot el que calia.

Aquest darrers anys la barreja de competència tecnològica, crisi econòmica i indefinit canvi de modes visuals ha produït una constant davallada de la projecció d'aquest art-espectacle-indústria tan car como envitricollat. Una reacció lenta, dubitativa i dèclarament comercial d'uns exhibidors rutinaris o emporuguits han acabat d'ennegrir el panorama. De primer, van caure els cine-clubs, després les sales de reestrena, convertides en bancs, cafeteries, bingos o discoteques, per fi, alguns dels temples del bon cinema, com el Museo o —¡ai!— el Jerusalem.

Per contra, ens trobem amb cinc o sis sales de disseny inatacable, tan meritòries com escasses, alguna sorpresa als multicines comercials, una filmoteca de programació migrada i poc diversa i un festival de cinema tercermundista, la Mostra de Cinema Mediterrani, amb gotes de cel·luloide francès i italià i bones retrospectives. Tot plegat, poca cosa. Els addictes hem hagut d'acostumar-nos, com més va més, a deixar passar estrenes imprescindibles, o a veure-les al cap de tres temporades, a oblidar-nos de cinematografies senceres a major glòria del cinema americà o a refugiar-nos en el plaer solitari, succedani, del vídeo.

A grans mals grans remeis, però. Un grup d'experts en les tecles del negoci ha obert un local de minicines que segueix i fins i tot millora el mo-

del marcat pels Alphaville de Madrid que glossa l'Aute. Fa un mes i escaig una programació, divertida, selecta i ben publicitada portava a la fi un bri d'alè als sofrits cinèfils del cap i casal. Després, els primers canvis de programa i les promeses de pròxim visionat ens certifiquen de l'oportunitat d'aquesta manera de dur cine.

Els minicines Albatros, —nom d'improbable resonància fílmica— estan situats a la plaça de Fra Lluís Colomer, entre les avingudes de Catalunya i del Cardenal Benlloch. Un indret d'evident extraradi: finques que encara s'obren, poques botigues, clapes d'horta en desús, més terra que asfalt. Els Albatros semblen un oasi de cultura enmig de la desolació preurbana. El lloc, però, no està gens mal triat. Pròxim al moviment nocturn de la plaça Xúquer i al diürn de les universitats, els minicines poden esdevenir una cruïlla perfecta.

La presentació és parençosa. Dues entrades possibles: a l'esquerra, la cafeteria; a la dreta, directament, les sales. Enmig, una petita llibreria espe-

restaurant hi ha passes gratuïts de cinema curiós i és fàcil de trobar-hi artistes, escriptors, noctàmbuls amb defici, membres del BEA i fins i tot funcionaris de Gandia i historiadors de Calp que s'han xuplat una mà de quilòmetres per veure bon cinema. Amb aquests ingredients hi ha, doncs, tertúlia i maledicència assegurada. A l'altra banda, tres sales menudes, funcionals, d'unes tres-centes butaques, fan cinema.

Antoni Llorens, un conegut crític de cinema i director d'un curt en català —cosa rara ací— que encarava els problemes del negoci, *El misteri dels cines desapareguts*, és ara el gerent d'aquest invent dels minicines i ens comenta la línia i les expectatives: «Es tracta d'un conjunt de sales especialitzades en un cinema que pensem que és de qualitat, amb versions originals subtítulades, cuidant de la programació, còpies correctes, formats, fulls informatius, etc. Un model pròxim als Alphaville o Renoir de Madrid o als més petits Casablanca o Arkadin de Barcelona. Pretenem prestar aten-

Albatros
minicines

ala 1 proyección

ció a l'actualitat, estrenes interessants d'eixida aleatòria en altres sales, cinematografies poc visitades, molt de cinema europeu i també reestrenes potents».

Tot parlant de la situació de l'exhibició valenciana, ens diu: «Les sales aïllades són difícils de mantenir. El món del cinema és molt complex. Els multicines poden combinar els tons, uns films se sostenen amb els altres. Podem oferir-ne molts sense tenir cap pressa de traure'ls. D'altra banda, aquestes sales trencaran el persistent tabú al cinema en català a València. En aquest sentit, nosaltres no tenim cap perjudici. Al contrari». Ja era hora, per cert, que un exhibidor ho digués, això. «Cal tenir ben present que una sala de cinema és molt més que un mer local. Nosaltres hem volgut convertir els Albatros en un centre de reunió, d'informació cinematogràfica, de dinamització cultural».

Unes sales que trencaran tabús.

IKONO

Divendres dia 16, per exemple, ni més ni menys que Marco Bellocchio arribava a l'estrena del seu *El diablo en el cuerpo*. El detall mereix la pena. I els que no s'estimen l'estil de l'autor d'*I pugni in tasca* aquesta setmana podran gaudir amb la vivisecció de certa progressia que declina, com tots, al Canadà, de la mà de Denys Arcand, amb la hitchcoquià *Extraños en un tren* o amb la interessant *Insignificance* de l'anglès Nicolas Roeg. Els amants del cinema a hora orada s'ho poden fer amb *Historias extraordinarias*, un pastís del seixanta-vuit firmat per Fellini, Malle i Vadim.

Un menú saborós acompanyat de bones esperances: entre les reestrenes, *Party girl* del gran Nicholas Ray, *I clown* —deliri que bascula entre el document i l'(auto)homenatge— de Fellini; entre les estrenes, *Sin techo ni ley* de la veterana ex-nouvellevaguista Agnes Varda, cinta, per cert, molt esperada; *Stranger Kiss* de Mathew Chapman —un film negre sobre un film negre, diu que—; i una comèdia alemanya, *Sugar baby* de Percy Adlon. A més, clar, de la imprevisible i fins ara atractivíssima programació de la cafeteria.

Com diu Antoni Llorens, Albatros és una aposta de futur. Una frase feta, un si és no és tòpica, però en aquest cas, del tot escaient. En menys d'un mes quinze mil espectadors han avalat que, a València, determinades traveses no sols són irreprotxables, també són guanyadores. Afortunadament. □